

Arrest

nr. 75 742 van 24 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 12 december 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 september 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. PAUWELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 22 maart 2004 een asielaanvraag in.

1.2. Op 26 april 2005 werd verzoeker door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) erkend als vluchteling

1.3. Aan verzoeker werd op 13 juli 2005 een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, geldig tot 5 juli 2007, uitgereikt. Dit document werd op 22 november 2007 vervangen door een B-kaart waarvan de geldigheidsduur verstreek op 2 november 2012.

1.4. Op 24 september 2009 deden verzoeker en zijn partner, die illegaal op het grondgebied verblijft, een huwelijksaangifte bij de administratieve diensten van de stad Antwerpen.

1.5. De procureur des konings van het parket van Antwerpen gaf op 24 november 2009 een negatief advies inzake de huwelijksvoltrekking.

1.6. Op 26 november 2009 besliste de ambtenaar van de burgerlijke stand om te weigeren om het door verzoeker en zijn partner voorgenomen huwelijk te voltrekken en werd een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht aan de partner van verzoeker.

1.7. De commissaris-generaal besliste op 21 april 2010 om over te gaan tot de intrekking van de vluchtelingenstatus van verzoeker. Verzoeker stelde tegen deze beslissing op 19 mei 2010 een beroep in bij de Raad.

1.8. Bij arrest nr. 53 905 van 27 december 2010 bevestigde de Raad de beslissing van de commissaris-generaal en weigerde verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.9. Op 7 september 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 10 november 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“REDEN(EN) VAN DE BESLISSING : (2)

Art 49§3 van de wet van 15.12.1980. Tijdens de eerste tien jaar verblijf te rekenen vanaf de datum van de indiening van de asielaanvraag, kan de minister of zijn gemachtigde een vreemdeling, wiens hoedanigheid van vluchteling door de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd ingetrokken overeenkomstig artikel 57/6 eerste lid, 7° het bevel geven om het grondgebied te verlaten

De betrokken vreemdeling diende een asielaanvraag in op 22.03.2004. Deze aanvraag werd ontvankelijk gezet door de Dienst Vreemdelingenzaken op 25.03.04. Op 28.04.05 werd de betrokkene erkend door de Commissaris Generaal voor vluchtelingen en staatlozen. Als een gevolg van deze erkenning werd mijnheer in het bezit gesteld van een BIVR voor onbeperkte duur op 13.07.05. Deze verblijfskaart werd omgezet naar een B kaart op 22.11.07.

De Commissaris-generaal heeft op 21.04.2010 besloten om betrokkene vluchtelingenstatus in te trekken conform art 57/6, eerste lid, 7° van de wet van 15.12.1980. Dit gebeurde nadat de betrokkene opnieuw werd gehoord op 26.03.2010. Dit nieuw onderzoek door het Commissariaat Generaal kwam er nadat betrokkene partner tegenstrijdige verklaringen afgelegd had betreffende de gezinsleden van de betrokkene. Na confrontatie van de betrokkene met de verklaringen van zijn partner op 26.03.2010 stelde de Commissaris Generaal vast dat de betrokkene bedrieglijke verklaringen had afgelegd en er dus geen geloof meer kon gehecht worden aan zijn asielrelaas en dus ook niet aan het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus blijkt dus dat de mijnheer bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd bij zijn asielaanvraag. In hoger beroep tegen deze beslissing werd de betrokkene door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen (RVV) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd (arrest RVV nr. 53 905 van 27.12.2010) , Het staat dus vast dat de betrokkene zijn initiële erkenning als vluchteling en dus zijn verblijfsrecht voor onbeperkte duur in het Rijk verkregen heeft op basis van valse verklaringen. In overeenstemming met bovengenoemd wetsartikel en het algemeen rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit' wordt het verblijfsrecht van onbeperkte duur in het Rijk ingetrokken

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker verschaft volgende toelichting:

“Verzoeker heeft in 2004 asiel aangevraagd in België en hij is inmiddels meer dan 7 jaar weg uit zijn land van herkomst. Hij heeft hier een gezins- en privéleven ontwikkeld,

Vooreerst weze opgemerkt dat de verwijderingsmaatregelen van artikel 49§3 VW een essentieel facultatief karakter hebben.

Dit betekent dat de overheid niet verplicht is een BGV af te leveren zelfs indien ze vaststelt dat een vreemdeling zich bevindt in de voorwaarden van artikel 49§3 VW,

De overheid kan dus beslissen dat het niet aangewezen is om een BGV af te leveren om welke reden ook, (M. DE KOCK, J. DE CEUSTER, J. DE JONGHE en P. VAN NUFFEL, De nieuwe verblijfsregeling voor vreemdelingen, 1982, 139),

En in dezelfde zin: De administratieve overheid mag geen automatische toepassing maken van art. 7 VW. wanneer de betrokkene voorafgaandelijk elementen heeft aangebracht waaruit een mogelijke schending blijkt van een fundamenteel recht dat erkend wordt door en directe werking heeft in België,

In elk geval, wanneer de eisende partij een beroep doet op fundamentele rechten op een precieze en gemotiveerde wijze, is de Raad bevoegd om de toepassing van art. 7 VW. te weigeren, (RvV, 31 juli 2008, arrest nr. 14.727 RvV, 31 juli 2008, arrest nr. 14.731)

Het gaat in casu niet om een gebonden bevoegdheid van de minister om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven,

Hef is voor verzoeker niet mogelijk om uit de bewoordingen van de beslissing op te maken welke afwegingen de minister heeft gemaakt met andere elementen in hoofde van verzoeker om te besluiten tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De motieven beperken zich tot een loutere vermelding van het verloop van de asielprocedure van verzoeker zonder meer,

In het geval van verzoeker is de uitzetting duidelijk strijdig met artikel 3 en 8 EVRM,

De overheid heeft bij het nemen van de bestreden beslissing niet geantwoord op het beroep dat door verzoeker gedaan werd op fundamentele grondrechten, alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten te geven,

De overheid mag geen automatische toepassing maken indien de betrokkene aanwijzingen heeft aangebracht van een ernstig en reëel risico op schending van een fundamenteel recht in casu artikel 3 en 8 EVRM. Wat echter wel is gebeurd.

Verzoeker heeft een privéleven en gezinsleven uitgebouwd in België gedurende meer dan 7 jaar,

Artikel 8 EVRM bepaalt dat eenieder recht heeft op de eerbiediging van zijn privéleven en van zijn familie- en gezinsleven,

Het EVRM bevat geen definitie van familie- en gezinsleven evenmin een definitie van privéleven. De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven en/of van een privéleven is een feitenkwestie,

Verzoeker vormt een gezin met [K.] die als zijn bruid binnen een traditioneel huwelijk naar België is gekomen vanuit Tsjetsjenië. In de beslissing wordt zij wel degelijk als de partner van verzoeker erkend,

Verzoeker heeft voor verschillende werkgevers gewerkt - Altrad Euroscaff NV, Indico Painting BVBA - met wie hij zeer goede contacten heeft,

Het recht op privéleven omvat het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen. Verzoeker heeft recht op het ontwikkelen en onderhouden van relaties binnen het kader van tewerkstelling. Ten blijke waarvan de verklaring van de zaakvoerder van Indico,

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardde herhaaldelijk dat het hebben van sociale of zakelijke contacten met anderen kan vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM,

Er is wel degelijk sprake van een gezinsleven en privéleven en de bestreden beslissing heeft voor gevolg dat verzoeker niet meer zal kunnen samenleven met [K.] en werken in het team van Indico, Wat een zware inmenging is in het gezins- en privéleven,

Deze inmenging is niet proportioneel en niet noodzakelijk in een democratische samenleving waardoor artikel 8 EVRM wordt geschonden,

Verzoeker is afkomstig uit Tsjetsjenië. Er werd een afweging gemaakt van de omstandigheden in het land van herkomst voor asielzoekers die terugkeren,

Voor de leefsituatie van asielzoekers die terugkeren naar Tsjetsjenië beroept verzoeker zich op de "Guidelines on the treatment of chechen internally displaced persons, asylumseekers and refugees in Europe" updated March 2011, (ECRE)

Families die teruggekeerd waren naar Tsjetsjenië en bevraagd werden door Mensenrechtenorganisatie Memorial gaven aan dat ze terug willen naar Europa. Een familie kreeg bedreigingen. Ze hadden geen toegang tot de woningmarkt, tot de arbeidsmarkt, gezondheidszorg. Ze waren bang en bezorgd om hun veiligheid, (pag. 36, vrije vertaling)

Tsjetsjenië kreunt onder het geweld en schending van de mensenrechten en in de gegeven omstandigheden wordt een terugkeer van IDPs en vluchtelingen niet gepromoot, (pag., 44 e.v.)

Tsjetsjenen die terugkeren worden duidelijk gevisieerd en lastiggevalen. Men verdenkt hen van van alles en nog wat en zij worden slachtoffer van mishandeling of verzonnen strafzaken tegen hen. Zij worden opgeroepen door de veiligheidsdiensten, bedreigd, mishandeld en om geld gevraagd. Jonge mannen moeten voor de veiligheidsdienst gaan werken, (pag. 54 e.v.)

Uit het Nederlandse Ambtsbericht Noordelijke Kaukasus april 2010 blijkt dat de mensenrechtensituatie in de Noordelijke Kaukasus slecht blijft. In Tsjetsjenië heerst nog steeds 'een klimaat van angst',

Verzoeker zal in zijn land van herkomst geen leven hebben. Als teruggekeerde asielzoeker zal hij gevisieerd worden door de autoriteiten en geen kansen krijgen om een normaal leven te leiden,

Dat derhalve het risico voor een vernederende en mensonwaardige behandeling in het land van herkomst zeer reëel is wat een schending van artikel 3 EVRM impliceert,

Ingevolge de motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht moet de overheid rekening houden met alle relevante gegevens die haar bekend zijn op het ogenblik van het nemen van de beslissing,

Bij het nemen van de bestreden beslissing werd geen rekening gehouden met het privé-en gezinsleven van verzoeker en de specifieke leefsituatie van teruggekeerde asielzoekers in zijn land van herkomst welke luidens betrouwbare vermelde bronnen mensonwaardig en onveilig is,

De motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht worden hierdoor geschonden,”

3.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de beslissing duidelijk weergeeft om welke redenen hem een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten. De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker een asielaanvraag indiende op 22 maart 2004, dat hij op 28 april 2005 door de commissaris-generaal werd erkend als vluchteling en dat zijn vluchtelingenstatus op 21 april 2010 werd ingetrokken op grond van artikel 57/6, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet, beslissing die bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 27 december 2010 werd bevestigd.

De verwerende partij kon derhalve, aangezien verzoeker minder dan tien jaar in het Rijk verbleef te rekenen vanaf de datum waarop hij een asielaanvraag indiende en gelet op het feit dat de hem eerder toegekende hoedanigheid van vluchteling door de commissaris-generaal werd ingetrokken, oordelen dat voldaan was aan de voorwaarden om toepassing te maken van artikel 49, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker, die illegaal in het Rijk verblijft, toont dan ook niet aan als zou de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze gehandeld hebben door hem een bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

In de mate dat verzoeker aangeeft dat de thans bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 8 EVRM, dient te worden vastgesteld dat verzoekers partner eveneens een Russische onderdane is wiens asielaanvraag negatief werd afgesloten en thans ook illegaal in het Rijk verblijft. De thans bestreden beslissing impliceert dan ook geen scheiding van het koppel, zoals verzoeker ten onrechte voorhoudt.

Uit de bewering als zou hij zijn werk verliezen kan evenmin een schending van artikel 8 EVRM worden afgeleid.

Tenslotte, met betrekking tot de aangehaalde schending van artikel 3 EVRM, dient te worden vastgesteld dat bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 27 december 2010 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker werden geweigerd.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen als zou hij ten gevolge van de thans bestreden beslissing een risico lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer naar zijn land van herkomst.

Verzoeker beperkt zich terzake tot een verwijzing naar de algemene toestand in zijn land van herkomst, zonder deze te betrekken op zijn persoonlijke situatie.

Een schending van artikel 3 EVRM is derhalve niet aannemelijk gemaakt.

Het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten maakt geen schending uit van de door verzoekers aangehaalde elementen.”

3.3.1. Wat de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

De Raad merkt verder op dat verweerder in de bestreden beslissing duidelijk heeft aangegeven dat de bevoegde asielinstanties weigerden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Verzoeker kan dan ook niet voorhouden dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met “*de fundamentele grondrechten*” die voortvloeien uit artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker kan evenmin gevolgd worden in zijn stelling dat verweerder geen rekening hield met de rechten die hij zou ontleen aan artikel 8 van het EVRM, aangezien verweerder toelichtte dat verzoeker slechts een verblijfsrecht verwierf – wat hem toeliet om in het Rijk een privéleven op te bouwen – ingevolge bedrog en verwees naar het adagium “*fraus omnia corrumpit*”.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.3.2. Verzoeker geeft daarnaast te kennen van oordeel te zijn dat verweerder artikel 3 van het EVRM geschonden heeft doordat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat hij dient terug te keren naar Tsjetsjenië alwaar de leefsituatie volgens hem mensonwaardig en onveilig is. Hij verliest hierbij evenwel uit het oog dat de Raad bij arrest nr. 53 905 van 27 december 2010 reeds besloot dat hij niet in aanmerking kwam voor de subsidiaire beschermingsstatus en er derhalve, gelet op artikel 48/4, § 2 b van de Vreemdelingenwet, reeds werd geverifieerd of hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen om onderworpen te worden aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het staat niet ter discussie dat de Raad oordeelde dat geen dergelijk reëel risico werd aannemelijk gemaakt. Verweerder heeft, zoals reeds gesteld bij de bespreking van het eerste onderdeel van het middel, uitdrukkelijk naar voormeld arrest van Raad verwezen en uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt niet dat verzoeker nieuwe gegevens aanbracht die tot een nieuwe beoordeling zouden dienen te leiden.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.3. Artikel 8 van het EVRM – bepaling die verzoeker ook geschonden acht – luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 van het EVRM definieert noch het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Hierbij moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het voormelde lid vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker betoogt dat hij een relatie heeft met een vrouw uit Tsjetsjenië en dat hij in België ook relaties ontwikkelde en onderhoudt in het kader van een tewerkstelling.

Allereerst moet worden benadrukt dat een ambtenaar van de burgerlijke stand, na advies van de procureur des konings, weigerde om het door verzoekster en mevrouw K. A. voorgenomen huwelijk af te sluiten, zodat niet zonder meer kan worden aangenomen dat de relatie die verzoeker stelt te

onderhouden met mevrouw K. A. onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. Daarnaast moet worden opgemerkt dat, volgens de aan de Raad voorgelegde stukken, de beweerdde partner van verzoeker geen verblijfsrecht in België kan laten gelden, zodat niet blijkt dat de bestreden beslissing op zich een belemmering vormt om het door verzoeker voorgehouden gezinsleven met deze vrouw verder te zetten. De onmogelijkheid om een gezinsleven in België te ontwikkelen of verder te zetten is daarentegen het gevolg van het gegeven dat mevrouw K. A. niet rechtsgeldig in België verblijft.

Verzoeker verwijst tevens naar de sociale en zakelijke relaties die hij ontwikkelde gedurende de zeven jaar dat hij in België verbleef, onder meer in het kader van zijn tewerkstelling. Verzoeker gaf evenwel nooit aan dat hij zeer goede contacten onderhield met zijn werkgevers. Uit de inlichtingen die verweerder verzamelde blijkt slechts dat verzoeker uiteenzette dat hij langdurig werkloos was, nadat hij omwille van een probleem met zijn rug ontslagen werd. Een dergelijke verklaring liet niet toe vast te stellen dat de relatie van verzoeker met zijn werkgevers als een te beschermen aspect van zijn privéleven diende te worden gezien. In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar een verklaring van een nieuwe werkgever, moet worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij dit nieuwe gegeven aan verweerder ter kennis bracht, zodat verweerder met dit stuk geen rekening kon houden bij het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker toont verder niet aan welke andere zakelijke of sociale contacten hij heeft die dusdanig zijn dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. Verzoeker maakt daarenboven niet aannemelijk dat relaties die opgebouwd werden tijdens een verblijf in België dat slechts mogelijk was door het afleggen van valse verklaringen hoe dan ook onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen.

Zelfs in de veronderstelling evenwel dat de relaties waarnaar verzoeker verwijst zouden vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM en de bestreden beslissing als een daadwerkelijke inmenging in het gezins- en privéleven van verzoeker zou moeten beschouwd worden, dan nog moet gesteld worden dat deze inmenging, gezien artikel 49, § 3 van de Vreemdelingenwet, een wettelijke basis heeft en dat het beëindigen van het verblijfsrecht van een vreemdeling die dit verblijfsrecht verkreeg op basis van bedrieglijke verklaringen nodig is om de doelstellingen die in artikel 8, tweede lid van de Vreemdelingenwet opgesomd zijn te bereiken en in voorliggende zaak niet als disproportioneel kan beschouwd worden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

3.3.4. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt zonder meer dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte en zorgvuldige feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat ook niet kan worden geconcludeerd dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK